

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1038/2020
22.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анђелко Лежајић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Национални парк Ђердап“, кога заступа Милорад Бојчевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о изјављеној ревизији тужиоца против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 252/19 од 19.12.2019. године, на седници одржаној 22.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 252/19 од 19.12.2019. године и пресуда Основног суда у Мајданпеку П1 47/17 од 03.09.2018. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мајданпеку П1 47/17 од 03.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито и неправилно решење туженог број .. од 22.09.2014. године о отказу уговора о раду тужиоцу, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова овог поступка исплати износ од 177.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 252/19 од 19.12.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда првостепеног суда у ставу првом изреке и у том делу жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да накнади трошкове парничног поступка у износу од 160.500,00 динара туженом, а део захтева за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа, до износа од 177.000,00 динара, одбија се као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Из утврђеног чињеничног стања, произлази да је тужилац био запослен код туженог на неодређено време почев од 24.02.2004. године, да је анексом од 08.11.2010. године био распоређен на послове радног места надзорник националног парка и реверни техничар у државним шумама у ГЈ „ББ“. У априлу 2014. године извршена је примопредаја тужиочевог реона са запосленим ВВ, реверним техничаром који је преузео овај реон и саставио извештај о примопредаји 16.07.2014. године, у којем је обавестио директора туженог о бесправној сечи у овом реону, у периоду 2012. године до априла 2014. године. Тужени је основао комисију ради утврђивања наведених чињеница, која је у извештају од 25.07.2014. године, констатовала да је извршена бесправна сеча у наведеној газдинској јединици. На основу наведених извештаја, тужени је упозорио тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду, а затим му исти и отказао решењем од 22.09.2014. године, због учињених повреда радних обавеза из члана 14. став 2. тачка 2, 14. и 17. уговора о раду, односно због неблаговременог, несавесног и немарног извршења радних обавеза, као и зато што је намерно или грубом непажњом, чињењем или пропуштањем радње проузроковао штету на имовини послодавца и непријављивањем штете начињене послодавцу. Тужиоцу је стављено на терет да је у периоду од 2012. године до априла 2014. године, пропустио да евидентира, сачини записник о противправној радњи, обавести надлежног ловног и шумарског инспектора и директора предузећа о противправним радњама на терену где је био распоређен, што је имало за последицу штету у виду бесправно посечених стабала.

Нижестепени судови су на основу овако утврђеног чињеничног стања закључили да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му се решењем о отказу уговора о раду стављена на терет, а с обзиром да је у дневнику чувара шуме, у спорном периоду, седам пута евидентирао бесправне сече шума, али да је само за два сачинио записнике, док за преосталих пет евидентираних бесправних сеча шума није, нити је исте доставио надлежнима код туженог, ради даљег процесуирања, па овако понашање тужиоца представља извршење повреде радне обавезе, која води престанку радног односа. Како је тужени испоштовао и законску процедуру у поступку давања отказа, јер је пре доношења решења тужиоца упозорио на учињене повреде, а тужилац је повреде извршио, то су нижестепени судови одбили његов захтев за поништај спорног решења.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује да се наведене одлуке нижестепених судова заснивају на погрешној примени материјалног права, због чега је утврђено чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Наиме, одредбом члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Полазећи од садржине наведене законске одредбе, а у контексту утврђеног чињеничног стања, није са сигурношћу утврђена кривица тужиоца за учињене повреде, с обзиром да описане повреде радних обавеза које су тужиоцу стављене на терет нису довољно конкретизоване у погледу времена извршења, односно временски период у коме су настале спорне бесправне сече шуме није утврђен на несумњив и стручан начин, па самим тим није утврђено ни да ли се исте могу сместити у период када је тужилац био задужен за тај терен.

Такође, како се решењем о отказу само паушално указује на повреде без конкретизације времена извршења повреде није се са сигурношћу могла оценити ни благовременост донетог решења о отказу.

Током поступка није утврђено ни којим конкретно пословима је тужилац био задужен, да ли је његова обавеза била да записнике прослеђује надлежним органима или је то била обавеза његовог непосредног руководиоца, на које тачно сече се односи решење, односно које се тачно сече тужиоцу стављају на терет, када су исте извршене и на основу чега је утврђено да су оне извршене у периоду када је тужилац био задужен за преглед терена. Ово имајући у виду да се у другостепеној одлуци наводе докази о бесправној сечи из дневника, а да се из решења о отказу уговора о раду не може утврдити које су тачно сече шуме у питању.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци, а судови ће у поновном поступку, имајући у виду напред изнето, утврдити наведене чињенице и правилном применом материјалног права поново одлучити о захтеву тужиоца.

Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић